

дѣе изъявлявахъ любовный мой пламень. Въ другій день найдохъ тулпа-та си, какъ-то прежде дивый си камбулншь и си ужалихъ до глубины сердца. При все това на утрѣ донесохъ шуш-лупка на тріанатафилъ съ будлы-те му като знакъ на стравины-те ми надежды. Но колко про-клянявахъ когда въ зора найдохъ тріантафила си отдалечень отъ гроба! сякахъ че ще полу-дѣя. Най послѣ, рѣшихся щото и да постра-дамъ да ѱ прогоноримъ. Въ слѣдующа-та ноцъ, щомъ я видохъ припаднахъ на нозѣ-те ѱ но о-стахъ сухъ и пѣмъ като ѱ приносяхъ тріанта-фига си. А она отвори разговоръ, и казува-ше: “ Окаянниче! ты ми говоришь любовь, н азъ слѣдъ мало загубявамъ живота си. Треба споредъ примѣра на майка си, да послѣдувамъ въ огня преди мало усопшаго моего супруга, за кого-то бѣхся уженила млада като онъ бѣ старъ. здравствуй види си съ Богомъ и забора-ви мя; слѣдъ три дни ще быда на пенель.” като казуваше тія въздыхна; а азъ прискорбенъ ре-кохъ ѱ: “ Злощастная Врахманко! естество-то расторгна узы-те, кои-то бѣ ти дало общество-то; сокруши и ты онія на суевѣріе-то, като мя вземншь за мужъ. — Како! рече плачншкомъ, да